

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 10. sušca 1882.

List 10.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kresćanstva. III.

1. Blaženi Janez Berhmans.

(Dalje.)

d) V samostanu.

Kdor ima veliko premoženje, ga naj bolj to skerbi, kam bi shranil in kako skril svoj zaklad, da bi ga ne zgubil in pa kako bi ga zavaroval, da bi se mu ne manjšal, marveč še pomnožil.

Berhmans je bil tudi, čeravno še tako mlad — 17 lét je bil star, ko je zveršil navadne šole v Mehelnu — velik velik bogatin! V posvetnem je bil sicer, kakor že vemo, revež živeč o milosti družih: a kako velikanški so bili njegovi dušni zakladi!

Še enkrat si v spomin pokličite, kar sem že povedal o tem preblagem mladenču in postavite si živo pred oči to rajsko lilijo, ki ravno začenja razvijati svoje krasno cvetje in pred nebom in zemljo razširjati svojo prijetno vonjavo. Kaj si hočete lepšega in veličastnišega misliti, kakor je ta izvoljeni mladenec? Tako dobro je izučen in izobražen v svetnih učenostih, a še večí mojster je v božjih vedah: kdo zná tako pohlevno ubogati svoje više, kdo se zná tako krotko in ljubeznjivo vesti do svojih verstnikov, kdo zná tako lepo moliti, kdo ima tako serafsko pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa, tako priserčno ljubezen do Matere Božje, kdo je tako čist in deviško nedolžen, kakor Berhmans? — Njegovi učeniki po versti terdijo, da nobenega tacega ne poznajo in on sam je nekje zapisal, da pred vsem se ima Bogu zahvaliti za to milost, da ni nikdar nobenega smertnega greha storil, in s prevdarkom tudi nobenega odpustljivega ne!

Ali se bomo še čudili, če zdaj to preblago dušo skerbi, kje in kako bi zavaroval svoj obilni zaklad, da bi mu ga svetni tatovi ne ukradli in peklenški ropar ne odvezel? — Oh, kaj bi bilo, ko bi zdaj krenil na napačno pot, kakor jih sto in sto stori, ko so dobro začeli pa po Judežvo končali? Kako bi bilo žalovalo Serce Jezusovo za takim belim jagnjetom in kako bi bila Marija jokala za tako dobrim detetom!

Ali povejmo brez prilike: Berhmansa je zdaj silno kerbelo, v kateri stan bi stopil, da bi nič doseda-

njega ne zgubil, marveč, da bi, kar moč veliko, na novo pridobil; kajti dobro je vedel, da kdor ne gre naprej, gre nazaj; kdor je svet, naj bo še svetejši; kdor stoji, naj gleda, da ne pade, ker celó angelji so padli.

Dobro je vedel, da volitev pravega stanu je silno važna reč, ker je v prvi versti odločilna za časno in večno srečo; zato si je veliko prizajal, da bi za gotovo zvedel, kaj je v tej imenitni zadevi volja božja. Mnogo reči ga je slednjič prepričalo, da je klican v Jezusovo družbo sv. Ignacija.

Že samo po sebi je bilo njegovo dobro serce nagnjeno za redovno življenje, ker je popolniše od svetnega po evangelijskih svétih, ker je v njem manj opovér kresćanske popolnosti, nasproti pa več molitve in lepih živih izgledov ter raznih pripomočkov za sveto vnemo in gorečnost; in pa dobra dela posvečena z obljubo imajo pred Bogom veliko večo vrednost, kakor ravno taka dela navadnih ljudi.

To serčno nagnjenje ste posebno poživili dve knjigi, ki ji je v dijaških letih dobil v roke, namreč pisma sv. Jeronima, v katerih svetnik navdušeno govori o puščavnikih, in pa življenje angeljskega mladenča sv. Alojzija iz Jezusove družbe. „Perva teh dveh knjig“, pravi, „me je pripravila do sklepa, da svet zapustim in v kak red stopim; druga pa je obudila v meni neko nagnjenje do jezuitovske družbe in mi navdihnila želje vanjo stopiti.“

Ali samo nagnjenje mu še ni bilo zadosti; hotel je imeti gotovost. Zato je še več molil, še bolj se zatajeval; sv. zakramente je začel v ta namen po dvakrat na teden sprejemati. Večkrat je zdaj obiskoval svojega dušnega vodnika, ga popraševal za svet in se njegovi sodbi polnoma podvergel. „Jaz sam ne vem“, mu je odkritoserčno rekel, „kaj Bog od mene hoče; pa pripravljen sem vbogati vsak migljaj njegove volje. Le povejte mi Vi v njegovem imenu, kaj je njegova sveta volja. Vaša beseda mi bo veljala za njegovo besedo.“

Prav pravo gotovost pa je izvedel po Mariji, svoji ljubljeni Materi. Nekega dné dobi Berhmans od svojega dobrotnika pet in dvajset goldinarjev v dar za poljubno porabo. Blagi mladenec je urno odločen, kaj storiti z njimi. Razdeli jih v tri dele; en del odloči za uboge, en del za Mater Božjo na „Stermi gori“, en del pa za pobožnega duhovna Emeriha, naj pri Marijnem altarju v Diestu nekoliko svetih maš opravi.

To je pomagalo; nekaj dni potem je bila reč ko- nečno določena in Berhmans je ves vesel pritekel k svojemu dušnemu vodniku z besedami: „Je že gotovo — jezuit postanem. Presveti Devici sem obljubil, če me sprejme v Jezusovo družbo, da hočem svetnik po- stati. Čutim, da Ji je moj dar všeč; storite še Vi po- trebne stopinje, da me bodo hoteli sprejeti.“

To se vé, da so z veseljem sprejeli takega mla- denča, tako svetega „kandidata“, ker jim je bil že od pred dobro znan.

Imel je pa še veliko vojsko. Starši so se jako prestrašili, ko so zvedili njegov sklep. Sami in po pri- jateljih so mu mnogoverstno branili in odsvetovali. Ven- dar slednjič je pregovoril in s solzami preprosil tudi starše, da so mu dovolili tem ložej, ker so bili tudi sami bogoljubni. Zeló je bil vesel, ko je zvedel njihovo dovoljenje. V pismu, v katerem se jim zahvaljuje, je po- sebno ginljivo brati, kako se vsem svojim priporoča v molitev: „Storite mi dobroto in obiščite presveto Devico na „Stermi gori“ z mojimi tetami, z mojim bratom in z družimi mojimi prijatelji, ki mi dobro hočejo in želijo zveličanje moje duše; pojdite tam k sv. obhajilu in po- tlej darujte Mariji in njenemu blaženemu Sinu mene s tistim serčnim veseljem, s katerim je prečista Devica Jezusa Kristusa darovala nebeškemu Očetu.“

Neko saboto, 24. sept. 1616, je bil sprejet v novi- cijat. Neizrečeno je bil vesel te milosti. Pervi večer mu je šlo le na jok samega veselja in ginjenja, in tudi po- zneje je mnogokrat Boga hvalil za to srečo, da sme živeti v Jezusovi družbi.

Zdaj, zdaj še le se je začelo pri njem pravo ne- beško življenje; zdaj je stopal, kakor pravi sv. pismo, z orjaškimi stopinjami po poti popolnosti. Na terdni podlagi, ki si jo je bil že zunaj postavil in vterdil, je zdaj pogumno dalje zidal prekrasno poslopje kerščanskih čednosti in samostanske svetosti.

Nikdar ni rekel: dosti je, ali, ni treba več; nje- govo široko serce je želelo le več, le še več. Vse je storil, kar je vedel, da ga more še više povzdigniti. Vojskoval se je, kakor bi se moral vsak dober kristjan vojskovati, z mečem na dve strani brušenim: po eni strani, da bi se vsacega tudi naj manjšega greha obva- roval, po drugi strani pa da bi od dne do dne v dobrem rastel. Njegova navdušenost je bila nepremagljiva in neomahljivi njegovi sklepi: nikdar nobenega tudi naj manjšega odpustljivega greha ne storiti, nikdar tudi naj manjše redovne postave ne prelomiti, ali naj manjšega povelja prednikovega ne zanemariti. Rad je ponavljal: „Raji tisočkrat umreti, kakor naj manjši greh storiti! Z vso mogočo skerbjo se hočem vsake naj manjše ne- popolnosti varovati in rajše umreti, kakor zoper samo- stansko pravilo ravnati; rajši zdravje zgubiti, kakor naj manjše pravilo prelomiti!“ V vseh čednostih se je hotel odlikovati in v učenju naj više doseči, vse pa seveda v čast Božjo in dušno zveličanje.

To svoje preblago prizadevanje je sam zapisal s temi-le večnega spomina vrednimi besedami: „Če ne postanem svetnik, dokler sem mlad, nikdar ne bom postal!“

(Dalje nasl.)

He ad Joseph! — Pojdite k Jožefu!

I. Mojz. 41, 55.

(Konec.)

„Pojdite k sv. Jožefu“, vi pravični in greš- niki, vi premožni in revni, vi žalujoči in ve- seli. Vam pravičnim bo sprosila stanovitnost in vam bo pomnožil vašo pravičnost. Vam grešnikom bo pri Jezusu

in Mariji mogočen priprošnjik, ter vas bo na pot res- nične pokore pripeljal. Njegove roke so bile sedež več- nemu usmiljenju, tistemu usmiljenju, ki se je včlovečilo, da je grešnike iskalo in rešilo. On vas bo peljal k studencu milosti Božje, ter vas bo spravil z Bogom, ki je obljubil, da resnično skesanega in ponižnega serca ne bo zaverigel. — Vam, ki žalujete in ste pobitega serca, vam bo sveti Jožef vašo dušno britkost polajšal in vam vašo žalost v veselje spremenil. On dobro pozná britkost in težave pregnanstva, on vé vse nadloge te solzne doline, kakor vi, in tam v nebeškem veselju ima očetovsko sočutje z vami.

„Pojdite k Jožefu“, posebno še vi, ki ste na bolniški postelji; vi, katerim se že smert napove- duje, ki že čutite, kako se vam ona nesprosljiva z vsem svojim britkim spremstvom počasi bliža in s svojo hladno roko vas morebiti že objema. Ne pozabite, da sveti Jožef je patron, mogočni pomočnik umirajočim; obrnite se toraj k njemu.

Pojdimo k Jožefu vsi, brez razločka vsi! Sej nje- gove pomoči potrebujemo vaj, vsak za-se posebej, pa vsi skupaj potrebujemo posebne pomoči v teh današnjih žalostnih časih, ko se strupena stara kača tako preka- njeno vije, da bi pičila v peto Njo, ki ji je glavo sterla, in ki s toliko silo bruha črni strup svojega sovraštva na sveto nevesto Jezusa Kristusa in na maziljence nje- gove. Sicer nam ni treba se bati v tem velikem boju; dobro skušnjo imamo za-se v štirih tisočih letih svete obljube in do dveh tisoč lét polnih zmage in slave. Pa vendar ne smemo biti vnemarni, ne smemo rok križem deržati. Če tudi je pisano, da zmaga je naša; pa ni zagotovljeno, da nobenega svojih ne zgubimo. Sedanji čas je čas velike poskušnje, v katerem je blagor sleher- nega postavljen ne le na delo za lastno srečo, ampak tudi na splošne dolžnosti. In ker v tem splošnem, hudem boju spoznamo svojo slabost, se moramo ozirati proti nebesam, da nam od tam pride dostojna pomoč. Zato nas vidni poglavar Jezusove vojskovalne cerkve opo- minja, da kličimo na pomoč posebnega varha vesoljne vojske, svetega Jožefa, naj on s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu posreduje in nam tako pomaga, da se razpodi in skoraj jenja tako silni vihar, ki že tako dolgo sveti cerkvi žuga, ter skoraj prisveti mavrica toliko zaželje- nega miru, da se sveta vera v svoji zmagi razveseli in v Bogu raduje.

Ako tako združeno pridemo pred svojega varha in patrona svetega Jožefa, bomo se tudi gotovo prepričali, kako mogočna je priprošnja tega častitega očaka.

Imeniten in pobožen menih šestnajstega stoletja, Izidor Izolan, ki je po spričevanju papeža Benedikta XIV naj več pisal o slavi svetega Jožefa, je izrekel besede, ktere si moramo posebno k sercu jemati današnje ža- lostne čase, v katerih sveta Cerkev toliko terpi. On tako le pravi: „V zapadnih deželah je sveti Duh ljud- stvom v serce včepil priserčno željo, da naj svetemu Jožefu posebno češenje skazujejo. Za terdno smo pre- pričani, da po tem češenju bo po zasluženju in na pri- prošnjo tega častitega očaka od svete Cerkve odvernje- nih veliko nadlóg; in da bo to češenje pravovernim prineslo predrage darove.“

In naj bolj učeni možje, naj imenitnejši pisavci so te misli, da je svetemu Jožefu odložena prva in pre- slavna naloga pri velikem delu prenovljenja, za kar so priprave že očitne, da bo sveta cerkev svoje zmage se veselila.

Sveti Jožef, ki je obvaroval Sinú Božjega pred preganjanjem hinavskega Herodeža, kateri se je hlinil, da hoče k zibelki nebeškega Deteta romati in ga moliti, v svojem hudobnem sercu pa je sklenil ga napasti in umoriti; sveti Jožef bo z Marijo vred gotovo vedel pre-

sekati in uničiti nakane in zarote, ktere stara kača s svojimi preslepljenimi pomagači tako očitno kuje danšnje dni zoper Cerkev in njenega poglavarja.

Dan, ko je bil Pij VII blaženega spomina svojega pregnanstva rešen, je bil praznik častitega očaka, svetega Jožefa, 19. sušca 1814.

Zato le še kličem: „Pojdimo k Jožefu“ vsi, in terdno zaupajmo veliki moči tega očeta svete Cerkve, ki ima toliko visokost in toliko polnost Božjih milost le zato, da z Marijo nebeške darove veliko bolj bogato razliva nad nas, kot vsi drugi svetniki Božji. Prosimo ga združeno za našega svetega Očeta Leona; prosimo ga za vesoljno Cerkev. Prosimo ga tudi za-se, naj nam sprosi, da serca ne navezujemo na posvetno nečimernost, da bomo vdani v sveto voljo Božjo; in še posebej ga prosimo za srečno zadnjo uro, da se večno z njim veselimo.

Združimo se vsi v češenji svetega Jožefa. In ako pridemo v veliki družbi pred njega in ga vsi z enim glasom na pomoč kličemo; sej nas mora uslišati in nas tudi uslišal bo. — Slovenci! ne bodimo taki, da bi radi ne posnemali svojih prednikov, ki so svetega Jožefa naši mili domovini volili mogočnega patrona! Pridružimo se vsi prelepi družbi, ktera našega patrona vsak dan posebej časti. Vsak naj si izvoli saj en dan — še bolje več dni v letu, v katerih hoče posebej častiti svetega Jožefa, ter naj se zapiše v „družbo vednega češenja svetega Jožefa“, v kateri je zapisanih že toliko udov, da je blizo do pet tisoč dni vsako leto svetemu Jožefu posebno posvečenih.

Sveti Jožef, prijatelj presvetega Serca, prosi za nas!

(Opomba. K temu spisu pride še kratek prista-vek o dobrotah sv. Jožefa.)

Šmarjeta, v dan poroke Matere Božje s svetim Jožefom 1882. J. V.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Katoliška Cerkev in „Národní dom“. Preteklo sredo večer je v katoliški družbi gosp. kanonik dr. A. Čebašek imel silno podučljiv in tolažljiv govor o vidni in nevidni edinozveličavni katoliški Cerkvi in o njenih udih. O sklepu je omenil, kako veseli naj bomo katoličani tega prečastitljivega vesoljnega svojega doma in kako hvaležni zato, ker se v njem nahajamo. Pristavil je poslednjič še nektare misli o „národnem domu“, ki ga namérjajo domoljubi v Ljubljani zidati in bi bil nekako središče slovenskega naroda. Izrekel je o tej priliki naslednjo prelepo misel: „Tik národnega doma naj bi se zidal tudi „katoliški dom“, dom edino-prave Cerkve, in s tem bodi „národní dom“ vedno in terdno v edinosti, da se v „národnem domu“ nikoli ne bo kaj govorilo, počelo, delalo, igralo, kratkočasilo itd., kar bi bilo nasproti katoliški Cerkvi. V tem pomenu da bo res lepa, častitljiva, koristna ta naprava.“

To je v resnici izverstna misel, vzeta iz serca vsim pravim Slovencem, in s tako pogoj in v takem pomenu, kakor je razložil gosp. govornik, bi smela tudi „Danica“ „národní dom“ z lahko vestjo priporočati.

Do čč. gg. duhovnov. Naša kaplanija Starada je že več časa brez duhovnega pastirja. Že smo večkrat tū in tam prosili, ali povsod smo bili zavrnjeni, da visokočastito škofijstvo nima duhovnikov, da bi ga moglo nam dati. Govorili so pa nam, da naj si poiščemo kakega penzjonista, in da za tako lahko službo, kakor je pri nas, je sposoben vsaki, tudi še tako stari. V naši škofiji pa tudi takega čast. gosp. duhovna ni; zatoraj

smo primorani, se dalj v druge škofije ozirati. „Danica“ pozná pa gotovo več taci čč. gg. duhovnikov, kateri so v pokoju, in utegne biti tudi kateri voljan le-tó službo sprejeti.

Vas Starada je blizo iz Tersta v Reko deržeče c. kr. ceste, na izhodnji strani Istrije. Kraj je jako lep, in podnebje milo in zdravo. Vas šteje 46 hiš in k tej vasi pa še spadate 2 vasici Pavlica in Studena gora, četert ure v enaki legi z vasjo Starado oddaljeni z 20 hišami. Blizo je železnične postaje Šapijane in blizo poštne postaje Podgrad. Je pa pod dekanijo Jelšane in pod faro Hrušico. Sodniški okraj in županija je Podgrad, kjer so tudi vsakoverstne prodajalnice in zdravnik.

Plača je 300 gold. v denarju, prosti pobér vsega pridelka, derva za vsako potrebo, in štola rojencev in pokopališča, poroke spadajo pa k tati v Hrušico. Starad ima dve cerkvi, eno na pokopališču, a drugo v vasi prav tikoma kaplanije (5 met. od zakristijnih vrat). Kaplanija je jako zdravo poslopje in primérno vsim potrebam. Na dvorišču je vodnjak in poleg tudi vert, kakor tudi še dva druga s sadjem osajena verta. Tukaj rastejo vsakoverstna žita, zelišča, kerenstvo in sadje. Govori se slovenski jezik s kako hervaško besedo vmés.

Napis: Valentin Hervatin, ključar, hiš. štev. 25, na Staradi. Pošta: Podgrad (Ill. Castelnuovo). Via Adelsberg, Divača, Kozina.

Starada, 3. sušca 1882.

*Mika Benigar,
Valentin Hervatin,
Jakob Hervatin.*

Dubica v Bosni, 1. sušca. Zdaj sem v Dubici; nobene prazne koče ni bilo, da bi jo bil za službo Božjo najel ali kupil. Dobil sem pa od vladnega zastopnika dopuščenje, da smem službo božjo opravljati v bivši, zdaj prazni karavli (turški kasarni), kjer bom že kvaterno nedeljo ob 10 prvo službo božjo imel. Toraj sem že nekaj dosegel, pa upam, da bom kmalo še kaj več gotovosti in stalnosti dobil; pomози Bože! To pa vedite Kranjci, da pri Vas zaveržena cerkvena oprava zdaj tū v Bosni v dveh novih misijonskih postajah, v Maglaju in v Dubici, prav dobro služi, ker boje še nimamo, imajo pa še v kakih starih farah slabeje, kakor mi. Toraj Bog plati dobrotnim gospodom, ki so červu in trohnobi odločene mašne plajše rešili gotovega pogina, in ž njimi toliko dobroto storili potrebnim misijonom. O postu smo dobili to olajšanje, da Bosanci smemo živati mleko in jajca ter groveje maslo; popred je bilo vse to prepovedano, in zraven tega so navadno še petke se postili ob samem kruhu, od tod imé „suhi petki“. Letos pred pustom mi je marsikak Bosanec pravil, da se zjutraj v njegovi kući nič ne je, samo opoldan, in nekoliko zvečer. O kako bodo ostro sodili ti vedni postniki trebhobasnike in vedne pojednike! Ali bojim se, da ne bi razvajeni naselniki domačinov pohujšali. Res je čudno, da dozday (ako izločim ravno svoje graničarje okolo Dubice) je med tujci v Bosni pač malo lepih zgledov, dosti pa jako pohujšljivih, po katerih bode zloča se širila med Bosance. Utegnil bi prav imeti neki star katoliški domačin, ki je pred smertjo tako nekako govoril: Dozday smo imeli Bosanci težak jarem na svojem vratu, ali deržali smo se zvesto Boga, ker drugega upanja nam ni bilo, ter smemo upati po resnično solzni dolini tega sveta večno plačilo gori v nebesih. Zdaj se bode odvzel telesni jarem, pa jako se bojim, da ne bi naš narod prišel v dušnega, kateri bi mu vzel edino srečo, večno plačilo pri Bogu. Varuj Bog, da ne bi se spolnilo prežalostno to prerokovanje! Toraj molite za nesrečno to deželo. Z Bogom!

Hvaležni

V. Lah, misijonar.

Iz Filipopolja v vzhodni Rumeliji, 22. sveč. (*Poterdilo. Misijonsko poročilo premilost. nadškofa P. Roberta Menini-a.*) „Danes sem iz Adrijanopola po P. Tom. Brasku prejel Vaše spoštovano pismo s 73 gl. a. v.“, piše premilostni gosp. nadškof in pristavlja naslednji dopis za občinstvo:

„Čast. gosp. vrednik! Pervo zbirke spoštovane „Zg. Danice“ so srečno dospele. Tisočera hvala Vam in našim ljubim dobrotnikom. Vsak dan pri sv. maši in vsak večer pri sv. blagoslovu se bom vedno spominjal teh velikoserčnih duš. Dokler ne pride doželeni dan, da bomo s svojimi ljubimi slovanskimi brati zedinjeni, ut fiat unum ovile et unus Pastor, ter bode en hlev in en Pastir. Kakor pravijo sv. Oče Leon XIII, moramo z dobrotelstvom svojim ločenim bratom spričevati, da je katoliška Cerkev ljuba mati, ktera vedno za duhovni in telesni blagor svojih otrok skerbi in ga pospešuje.

V ta obojni namen smo si prizadevali tukaj ustanoviti katoliško semenišče za odgojo mladega bulgarskega duhovstva, in še to leto namerjamo začeti zidati bolnišnico, oskerbnišče (ubožnico), in napravo za varstvo otrok.

Prešnji mesec smo sprejeli 7 novih malih bulgarskih mladenčev (alumnov) v naše semenišče, in močno na sercu nam je, da se duhovno lepo izobrazijo. Oziroma na njih oskerb se zanašamo na previdnost Božjo in na neusušljivo radodarnost naših ljubih dobrotnikov. Vsak deček nas stane kacic 150 gl. na leto, ako namreč prav tesno gospodarimo.

Naprava bolnišnice in sirotišnice za otroke mi zdaj dela veliko bridkost. Zbirke, ki sem jih z velikim trudom lansko leto skupaj spravil po Avstrijskem, Češkem, Moravskem, Kranjskem, Štajarskem i. dr., so zdale okoli 10.000 gl.; ti bodo pošli v napravi poslopja, ki je potrebno za semenišče; skor nič mi ne bo ostalo, in zidanje bolnišnice bo stalo saj 12.000 gld. Od tod moje skerbi in bridkosti. Ali ko imamo ljubelega Boga si Očeta in blage dobrotnike si za matere, vendar nočem obupati. Zaupljivo se toraj obračam do ljubih Slovencev v prid zbirk za ta katoliški slovanski misijon, posebno za semenišče, bolnišnico, sirotišnico in za napravo za uboge otroke.

Razun denara se hvaležno sprejemajo tudi druge reči, kakor perilo, oprave posteljne, železne posteljiša, roba za oblačila in drugo pohištje. (Se vé, da reči saj tolike cene, da se spleča tako daleč jih pošiljati; Filipopolje je na turškem Bulgarskem. Vr.) V našo bolnišnico se bodo sprejemali, kolikor moč, vsi brez razločka vere in narodnosti, — keršanska ljubezen ne pozná nobenih mej. O kolik pomoček za spreobračanje je bolnišnica, zlasti ako jo katoliške usmiljene Sestre oskerbljujejo! Koliko duš se otmě nesrečne smerti. Koliko otrok se s kerstom izterga hudobnemu duhu! Kolikim ubožnim se pomoč deli! Koliko nevernikov se spreoberne! Dosti... ni mi treba več besedi za vnemanje katoliške ljubezni, — ta me je že razumela in njeno djanje se bode kmalo razodevalo.

Br. Robert Menini l. r.
kapucin in škof.

P. S. Prav hvaležen bodem, ako se bodo tudi drugi katoliški časniki vdeleževali zbiranja za naš slovanski misijon.

Iz Pariza, 17. sveč. 1882. (*Poterdilo oddanih darov za misijonarja Alfonsa Ratisbona. Vabilo v red Sijonskih hčer. Kje se nahaja zadevni popis.*) Monsignor, prejel sem od Vas znesek poslanih 76 gl., ki je kakor zbirke odmenjen za djanje Naše ljube Sijonske Gospé v Jeruzalemu. Ginilo me je skazanje Vaše dobrotelstvi in torej hitim v imenu redovnic, ki vodijo našo sirotišnico v Sveti deželi, Vam zahvalo naznaniti. Pastireko vnemo,

kakoršno kažete Sijonskemu djanju, mi daje serčnost Vas prašati, če bi med blagimi dušami pri Vas ne mogli ktere zaznamnjati, ki bi se popolnoma posvetila v službo Jezusa Kristusa v samostanu redovnic Naše ljube Gospé Sijonske? Poklic iz Vaše dežele mi navdaja veliko upanje in nas bi močno veselilo, ako bi ktera z Vašim priporočilom prevedena se oglasila. Ktere bi želele doseči sprejetje v to redovniško napravo in zvediti pogoje za dopušenje, naj bi se obrnile naravnost ali do mene, ali pa do čast. matere velike prednice. (Op. V francoskem, ali oziroma v latinskem jeziku. Vr.)

Obnovljajoč vso hvaležnost, Vas prosim, Mons., darujte nam en „Memento“ pri sv. darilniku in sprejmite poklon spoštovanja in vdanosti v Našem Gospodu.

Teodor Ratisbone l. a.,
protonotar apost., véliki predstojnik
reda Naše Gospé Sijonske.

Pristavek. Preč. gosp. Teodor Ratisbon v Parizu je brat misijonarja Alfonsa Ratisbona, ki je v Jeruzalemu in ima na Jutru več samostanov Sijonskih hčer, v Jeruzamu pa tudi vstav sv. Petra za mladenčev, o katerem smo tudi že poročali. Znamenita, silno zanimiva dogodka o spreobrnjenji preč. Alfonsa Ratisbona gl. v knjigi: „Popotvanje v Sveto Deželo, v Egipt, Fenicijo, Sirijo, na Libanon, v Carigrad in druge kraje.“ Obhodil in popisal vrednik tega lista. Dobiva se še v nekaj iztisih v katoliški bukvarni. Omenjeni popis z velikim čudežem spremljenega spreobrnjenja se nahaja od st. 52 do 72 v tej knjigi. Ondi je tudi popisana red Sijonskih hčer in marsiktere druge znamenitosti.

O Teodoru, ki je predstojatelj pismo pisal, bodi še to povedano, da je bil rojen že ob koncu l. 1802, tedaj je star že blizo 80 lét, in potem ko je po profesori in modrijanu Botain-u v Strasburgu sproznal resnico, se je dal kerstiti in l. 1830 je bil mašnik posvečen. Teodor je znamenit pisatelj in eden glavnih predstojnikov bratovšine Marijnega presv. Serca, ktera ima eno podružnico tudi pri sv. Petru v Ljubljani. Zato je njegovo spreobrnjenje bilo napravo velik šum. Pisal je Teodor Ratisbone tudi prelepo knjigo „Žarki resnice“, ki je leta 1880 tudi v nemškem jeziku z naslovom „Strahlen der Wahrheit“ v Mogunciji prišla na svetlo. (Dobiva se tudi v katoliški bukvarni.)

Iz Zamurskega. (*Stan v Hartum-u. Vročica in božični prazniki. Tergovstvo in razni popotniki.*) Preizverstni zamurski misijonar Janez Dichtl, Štajarec, ki je pred malo leti skoz Ljubljano še kot dijakon šel v Egipt in — v Kairi posvečen — predlanskim dalje v Sudan, ta mladi mašnik se obnaša serčno, kakor svoje dni naš ranjki Kocijančič, in verh tega pošilja še prav pogosto naznanila iz notranje Afrike v Evropo. Le škoda, da polednje od 24. prosinca iz Hartuma je zopet malo veselo. Piše namreč, da tudi on je dobil afrikansko vročico, ko je do zdaj se ni bil poskusil. In pa tako hudo, da so se že za njegovo življenje bali. Precej potem pa je smertno zbolela tudi prednica ondotnih misijonskih redovnic, ki so iz Evrope prišle v misijon. Vendar, hvala Bogu, tudi nji je bilo nekoliko odleglo.

„To so afrikanske sladkosti“, pravi gosp. Dichtl, „čudno tudi je v postelji spovedovati, kar sem enako že poskusil.“

„Božične praznike sem prebil več ali manj bolehen. Zakaj na Sveti večer sem imel veliko opraviti v spovednici, tako, da zvečer že skor nisem mogel glasno spregovoriti, in o polnoči bi imel s konzulom Hansal-om peti! Moj tovarš g. Leon Henriot, kakor slabotniši, je namreč imel polnočno sv. mašo. Vender se je posrečilo, da sem do polnoči zopet dobil glas in tako sva pela lepo mašo s krasnim „gradualom“ in „offertorijem“, kar

je komponiral Hansal (bivši do l. 1853 učitelj na Dunaju). G. Marquet je na Sveti večer na našem vertu lepe rakete spušal v višavo. Božič je bil sicer vse skozi lep in častitljiv, samo ko bi bili mi zdravi. Č. g. Leon je ravno komaj drugo sv. mašo opravil, da se ni pri oltarji zgrudil.

Po drugi sv. maši sem kerstil 17—18letno zamursko deklico, kar je z vsimi slovesnostmi vzelo celo uro; potem je bila velika maša ter sem — teš do 10 $\frac{1}{2}$ — bil do konca utrujen; močno sem se moral nategniti, da sem dal sv. blagoslov. Od takrat nisem bil več zdrav ter sem celi božični in naslednji teden prebil na „angarebu“ (nekaka nizka postelja), dokler ni vročica zrojila po vsi podobi in zlobi, in me je hudo, prehudo podajala. Nisem mislil, da se je bom tako naglo znebil. Jutri ali pojutrišnjem — in ša Alláh — „ako Bog dá“, kakor Arabci zmeraj pravijo, bom že spet svojega sirca (darilo ranjcega škofa) podil po peščeninah na jugu od Hartuma. Močno gibanje je izverstno zdravilo.

Sudan je sicer nekoliko mirniši, toda lakota je pred pragom! Žito se draži od dné do dné. Vrēča „fateritah“ (nekacega prosa), ki se je listopada dobivala še spod tolarja, stane danes že 5 tol. Vlada sama je v zadregi in razpošilja vojakov, da živeža nakupujejo. Vsega kriv je tisti turški lažnjivi prerok; ljudje se bojé vojske in z žitom nočejo na dan. Slednjič hočejo temu sleparju na pēte stopiti, ker sliši se, da vojaki so na potu iz Egipta, in tudi tukaj je zdaj precej številno novačenje.

Včeraj je dospel parobrod z Bahr-el Ghazal-a (Gazelske reke) in pripeljal je veliko zalogo slonokostja in kavčuka. Prineasel nam je sporočil o dr. Junker-u, ki se dobro počuti pri svojih Njam-Njam preiskavah, akoravno ga je evropejsko časništvo že „umorilo“.

19. pros. (kolikor vēm) je v Kartoču ob Višnjevi reki umrl italijanski popotnik Karol Piaggia, ravno ko je hotel na abisinsko mejo se podati, da bi ondi dospel do premétovca (preiskovavca dežel) Šuvera (Holondeža). Piaggia ta je spremljal saj en pošten katoličan, France Bružek iz Češkega.

V enem prešnjih pisem pripoveduje, kako se je iz Hartuma luč naše sv. vere in njena olika razširila po poljanah Bele reke (ob Nilu) do misijoniša sv. Križa in Gondókore, do kamor poprej (pred Knobleharjem) nobeden belunov ni dospel. Dvajset lét že je preteklo, odkar sta se ta štacija zaradi usmrtivnega obnebjá morala opustiti; vendar lepi spomin na misijonarje tam gori vedno še živi, in v vertih nekdanjih misijonov, ki se še dan danes imenujejo vertovi „Cerkve“, se še nahaja sadje kakoršnega sicer nikjer ob Beli reki ni.

Po tem se ni čuditi, da se „Cerkve“ (kakor se povsod tukaj misijoni imenujejo) tudi od nevérnikov spoštuje in še zlasti od dobromislečih, katerim je trgovstvo s sužnji zoperno. Da je tukaj temu trgovstvu s sužnji usekan smertni udarec, gre pred drugim zaslugá Cerkvi, ki je misijon tukaj ustanovila in pa Nj. c. kr. apost. Veličanstvu Francíšku Jožefu I, ki je prvi konzulat ustanovil v Hartumu, da naj brani misijonske pravice in naloge.

Tukaj, kjer so se človeške pravice z nogami tep-tale, so previdili nasledke izdatnega misijona, torej so ga hotli v klici zadušiti, s čimur pa se pogumni Abuna Soliman ni dal zadovoljiti. Misijon v svoji stanovitnosti je dal Hartumu vse novo obličje: očitno sejmíše za sužnje je odpravljeno; naselilo se je zaradi misijona tukaj veliko trgovcev, katerih veliko bi ne bilo prišlo, ako bi tukaj ne bilo duhovnov; učili so se pa tudi domačini lepšega stavbarstva, in poslednjič se zlasti odrašeni velik del spodobno oblačijo.

Vse to je nagibalo tudi (turško) vlado, da je od svoje strani storila svojo dolžnost, skerbela tudi za varno

in redno občenje. Iz Hartuma zdaj po dvakrat na teden gre na vse strani pošta, če tudi ne popolnoma z evropejsko varnostjo; po vsih sudanskih volah brodarijo parobrodi, celó tje gori do ravnika, in v Hartumu stoji velikrat po 5, 6 parnikov. Osem lét je, kar je tukaj tudi telegraf Ob Abuna-Solimanovih časih je bilo treba več mescev, da so prišle naznanila iz Evrope; v mal. travnu 1877 pa, ko je monsign. Komboni o poldne v Rimu zvedil, da je izvoljen za apostolskega vikarija s škofovsko častjo, so v El-Obeid-u (14 dni popotovanja daleč od Hartuma) zvečer že zvonili, ko so dobili telegrafično sporočilo. (Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Liberalna hudovoljnost ali pa nevednost se je pokazala tudi te dni, ko je poslanec dr. Kronawetter modroval, da naj se država nič ne pečá za cerkvene potrebe, da to je državi čisto tuj namen, češ, da državi po ameriškanskih načelih ni nič mar za verske zadeve. Poslanca Czerkavski in grof Henr. Klam Martinic pa sta ga pošteno zavernila. Poslednji posebej je med drugim liberalce opomnil, od kod da prihajajo državni pomočki. Lahka reč je bila jozefinizmu cerkveno premoženje pobrati: zdaj pa bi ne imela nobene dolžnosti do Cerkve, naj bi ji ne bilo nič mar za cerkvene potrebe? Ali ni nesramno socijalistiško modrovanje? In kdo neki daje državi pomočke, če ne podložniki, kateri so na Avstrijskem v svoji naj večí večini katoličani?

V Belgradu je 6. t. m. skupština (državni zbor) kneza Milana oklicala za kralja Serbskega. Vsi zborniki so osebno šli pred kralja in so mu voljo narodovo naznanili, in knez je odgovoril, da voljo svojega naroda hoče spolniti.

V Londonu je bil 2. t. m. neki potepuh Roderik Mak Lean na kraljico Viktorijo vstrelil, ki pa je čisto nepoškodovana ostala. To je že osmi napad té vladarice.

Iz Kolina. Izmed 813 duhovnij Kolinske nadškofije je zdaj že 233 izpraznjenih. Samo v dekaniji Heina-berški je taci 19 s skoraj 24.000 katoliškimi prebivavci. Sporočilo pravi, da se ob enem hudobije neznansko širi! Kako pa se pruska vlada z vsimi štirimi brani od preganjanja sv. Cerkve odjenjati, priča ravno spis „Prusko“ v zadnjem listu.

Stokholm. (Spreobrnjenje luteranskega pridigarja.) Iz Švedskega naznanjajo silno tehtno spreobrnjenje luteranskega pridigarja A. J. Hellgvist-a h katoliški veri. V pismu do svojih predstojnikov se Hellgvist odpoveduje službi in sicer zato, ker je popolnoma prepričan, da izvirno, apostolsko keršanstvo se nahaja le samo v katoliški veri, nikakor pa ne v švedski državni cerkvi. Popisuje pa, kako je ta državna vera ločena v 5 verskih strank, ki se med seboj pobijajo in obsojajo, in pravi dalje: „Tudi vso tako imenovano reformacijo cenim za skaženo, ker izšla je iz taci duhov, ki so se odlikovali s pomanjkanjem razumnosti, kakor tudi s spri-deno voljo. Zlasti o Lutru imam prav slabo misel. Iz branja njegovih osebnih spisov sem spoznal njegovo neukrotljivo jezo in brezmejni napuh... Lutrovo početje bi nikoli ne bilo imelo vspeha, ako bi ne bile politiške koristi vmes prišle in prevage čez vérske nanagloma dosegle.“ — „Da prestopim v katoliško Cerkve, bodo gotovo mnogi grajali... Olikani bodo pač ostali pri očitnji, da mi manjka patrijotizma. Jaz pa sem te misli, da v verskih rečeh se mora človek edino le verskim nagibom voditi dati... Sam sem pri umirajočih skusil,

kako močno se v protestanški cerkvi pogreša moč vodbe in poterjevanja. Si ne bom mar koristil zajemal iz teh in drugih skušenj in zvesto nasledoval dolžnostim, ki mi jih vést naklada, ter pred Bogom živel v neomadežanosti, ktere se človek more in mora deržati, ako tudi zahteva taista časnihi darežljivost.

Pruska zbornica je dovolila plačo za pruskega poslanca pri papežu. — Škofiji Bratislav in Osnabruk ste dobili vikša pastirja, prošta Herzoga z Berlina in generalvikarija dr. Hütinga z Osnabruka. Djansko tedaj se Prusija nekoliko omečuje, le trinoške paragrafe pod klop vreči se še sramuje ali boji pred liberalci!

Rim. V obletnico svojega kronanja so sv. Oče Leon XIII. odgovarjaje na vošilo kardinalov, med drugim omenili, kako da vlada v visokih krogih neka nalašna tihota o njih pritožbah zoper nedavne rogovilstva; da pa s tem ne bo bolje, ker vesoljni katoliški svet je nemiren zaradi neprenašljivih okoliščin, v kterih se nahaja namestnik Kristusov.

Amerikansko. Kozé tudi po Ameriki razsajajo. V Chicagu je mesca prosinca lanskega leta umerlo 976 ljudi, letos pa 1178, in med temi 134 za kozami. Skor polovica umerlih so bili pod 5. letom.

Nove amerikanske marke za pisma, ki so se pričele 1. sušca, imajo persno podobo umorjenega predsednika Garfielda, in marke so boje naj lépsi, ki jih je kdaj izdajala severno-amerikanska pošta.

Kak pomoček je „šnop“? Andrej Olson se je une dni bal, da ima kozé. Slišal je, da je žganje dober pomoček zoper kozé; kupi si tri mérice „šnopaa“ in dvé mérice precej polóka. V malo urah, še predno je zadnjo mérico izpil, je bil merlič.

Po glavi ne bij nikogar! V Unionville-u v Ameriki sta se dva šolska poba sperla, in pri tem je 12letni Graham 16letnega Hopkins-a z loparjem tako hudo po glavi udaril, da se je nesrečni mertev na tla zgrudil!

V Minneapolu so lansko leto napravili skor 4 milijone sodcev moke, kterih 1 milijon 288.399 je odpravljenih naravnost v Evropo. Nobeno mesto na svetu ne izmelje toliko moke.

Lepa pravica! Poročilo nekega opravnika v Minesoti pravi: „Ker Vranji Indijani (Krähen-Indianer) imajo velike rodovitne in z rudami bogate krajine, se bo spomladi poskusilo jih pregnati.“ „Columbia“ pristavlja: „Ali je to pravica? Potem pa se pritožujejo, ako Indijani pričó vojsko.“

Zoper šolske klešmane piše „Columbia“: Katoličane moramo opomniti na Möllerjev predlog v prid posilnega šolstva. Ta predlog je prvi in ravni korak k posilnemu šolstvu, ki je v polnem nasprotji z versko in naučno svobodo in s čemur se v naših okoliščinah noben katoličan ne smé zadovoljiti. Svetovali bi toraj, naj se določno odbija „bill“ (predložena postava), ako pride, da se proteče zlo naprej že odvráča. — Ako bi namreč mladina bila prisiljena državne mešanice obiskovati, bi posebne katoliške šole najberže morale odpasti, in bila bi naj véči nevarnost za mladino.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

13. sušca. S. Rozina dev. — 14. S. Matilda kr. — 15. S. Longin m. — 16. S. Heribert šk. — 17. Spomin peterih rán N. G. J. Kr. S. Jedert. — 18. S. Narcis

šk. — 19. Četerta nedelja v pósti. S. Jožef, ženin B. M. D.

Zahvale:

Št. 21. Prav hudo in nevarno bolezen sem imela v roki, po priporočevanju k N. lj. Gospéj in sv. Jožefu, pa po stanovitni molitvi za duše v vicah se mi je jelo boljšati, in zdaj je roka čisto zdrava. *Polona.*

Št. 22. Sv. Jožef pomaga! Svojo obljubo s srcem polnim iskrene zahvale izpolnovaje, javljamo na slavo sv. Jožefa, da nas je ta veliki svetnik po svoji mogočni priprošnji mučnih skerbi zaradi nevarne bolezni nagloma oprostil ter nam čudovito pomagal. Opravila se je bila 9dnevnica ter se brala ena sv. maša v čast sv. Jožefu. Idite vsi k sv. Jožefu, mogočnemu pomočniku v vsaki sili.

Uršulinski samostan v Ljubljani.

Št. 23. Od glave do nóg z osepnicami pokrita mislila sem že, da se mi smert z naglimi koraki bliža. V velikih bolečinah pa povzdignem tužno serce k N. lj. Gospéj presv. Serca ter jo ljubega zdravja prosim opravljaje malo devetdnevnico, kakor mi je bilo v takih bolečinah ravno mogoče. — Moja prošnja je bila uslišana, za kar bodi tisočera zahvala Njej, ki je „zdravje bolnikov“! *E.*

Št. 24. Že mnogokrat sem pribežal v svojih žalostnih nezgodah in britkih težavah v milosti polno naročje N. lj. G. presv. Serca, jo klical na pomoč in bil vselej uslišan, za kar sem jo prosil. Obljubil sem, da bom to vselej v „Danici“ razglasil, če bom po opravljeni devetdnevnici uslišan, za kar prosim: Imel sem soprogo bolno, in ko sem bil 18. prosinca t. l. na sv. Tersatu, sem opravil v trdnem zaupanju na pomoč N. lj. G. prev. Serca to-le molitvico: O Naša ljuba Gospá presv. Serca! Usmili se moje že dalj časa bolne ženice in nakloni mi, da bi jo bolj zdravo najdel, kot sem jo domá pustil. In čudo polno božje milosti storilo je, da sem zvedil že na poti proti domu, da mi je soproga vstala, po vsih sobah šla pogledat, kterih prej skozi 4 mesece vidila ni. Gotovo je, da kder se N. lj. G. presv. Serca serčno priporóči, ne bo nikdar zapušen. Češene mi bodite presv. Serca Jezusa, Marije in sv. Jožefa na vekomaj!

Jelšana, 2. sušca 1882.

Martin Kosič.

Št. 25. Moj sin, že več časa bolan, bil je že v bratovsko molitev priporóčen; zdaj se mu je prav zeló boljšalo; češena bodi N. lj. G. presv. Serca! Priporóčil ga še enkrat prav goreče vsem bratom in sestram v molitev, da bi na mile prošnje Marijne in sv. Jožefa zadobil popolnoma zdravje. Uslišanje bo v „Danici“ naznanjeno. *J. Č.*

Št. 26. Naj mi bo dopuščeno tú očitno izreči ponižno hvalo Mariji, Naši ljubi Gospéj presv. Serca za posebno veliko prejeto dobroto. — Okoli 24 lét staro dekle znórí vsled hude bolezni v gerlu in glavi. Razsaja včasih, da je strah in groza, je včasih zopet mirno in tiho. Ko nesrečo zvém, podam se naglo k ubogi reví. Ali kako se prestrašim, ko najdem dekle popolnoma v nezavednosti in neobčutljivo. Smert, si mislim, je tú neizogibljiva — upanja malo ali nič ne, da bi se ubogo, pošteno in dobro dekle še kedaj zavedilo. Otožen in zamišljen vernem se domú. Kar mi na misel pride priporóčiti nesrečno Naši ljubi Gospéj presv. Serca. Storim in obljubim — ako bo Marija pomagala — naznaniti uslišano prošnjo v „Danici“. — Malo dni preteče na to in dekle, ktero je bilo že vse izmed živih zbrisalo, začne pribajati k zavednosti. Še par dni — in dekle je čisto

pri sebi in dobro. Marija je svoji ljubljenci pomagala! Spoznati moram pač tu posebno pomoč Naše lj. Gospé, ki nobenega ne zapusti, ki se k njej obrne in k njej pribeži. Tisočera tedaj hvala in zahvala Tebi premila in usmiljena Marija Devica!

V Černičah, 12. svečana 1882.

Karol Čigon, kaplan.

Št. 27. Tisočera zahvala Naši ljubi Gospéj presv. Jezusovega Serca, kateri sem bila priporočila svojega moža, terpečega hudo bolezen v glavi, in je na njeno priprošnjo veliko polajšanje zadobil.

V imenu uslišane žene
Anton Lenasi, duhovni pastir.

Št. 28. Bila sem za vratno boleznijo prav nevarno zbolela; začeli so opravljati devetdnevno z obljubo razglasiti po „Dan.“, če se ozdravi, — in tretji dan je bolezen tako odlegla, da ni bilo več smertne nevarnosti. Naj bo v čast in zahvalo N. lj. Gospéj presv. Serca, ki prosi za nas Boga!

J. I.

Št. 29. Prav hudo, neprenesljivo me je tergalo po udih, da sem mogla več tednov biti v bolnišnici in bala sem se, da bom sključena; po devetdnevni pa sem se bila čisto ozdravila. Toraj vedno hvaljena bodi N. lj. Gospá presv. Serca.

M. S.

Št. 30. Priserčna zahvala Naši ljubi Gospéj, da sem po Njeni priprošnji rešen bil velike bridkosti.

A. K.

V molitev priporočeni:

Nevarno bolna oseba za zdravje. — Mladeneč na slabem potu, za pobiljšanje. — Dve družini, kterima je oče se preselil v večnost. — Oseba za spreobrnjenje od velike lahkomišljenosti. — Mlad bolehen duhoven za zdravje. — Sestra priporoča svojega na vsem životu bolnega brata. — Sestra priporoča svojega na duši zelo zapuščenega brata, kateri že več lét ni svetih zakramentov prejel, da bi se spreobrnil in zopet začel keršansko živeti. — Žena, ki že več lét na nogi hude bolečine terpi, in ji zdaj še na drugi nogi žuga bolezen, se prav gorko priporoča v molitev, da bi ji izprosili zdravje, ali saj polajšanje. — Mati priporoča svoje otroke v molitev, da bi se na prošnje N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa pobiljšali, in ne postali še hudobniši. — Oseba, ki je v velikih nadlogah, da bi Bog na Marijne prošnje odvern timeresrečo, ktera ji proti, in dodelil blagoslov Božji na duši in na telesu. — Razuzdan paglavec za pobiljšanje. — Obilen sad pokore v svetem postnem času.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz VIII. in IX. pogl.)

13. sušca. Ne prepiraj se z jezičnikom in ne prikladaj derv na njegov ogenj.

14. Ne zmetuj govorjenja starih modrih; zakaj od njih se boš učil modrosti in pametnih nauk.

15. Ne oziraj se po poželjivi ženski, da kje ne padeš v nje zaderge.

16. Nikar ne udajaj nesramnicam svojega serca, da ne pogubiš ne sebe in ne svoje dedšine.

17. Ne zijaj okrog po mestnih ulicah, in ne klati se po njegovih cestah.

18. Oberni obraz od nališpane ženske, in ne pogleduj po njeni lepoti.

19. Ne zaviduj grešniku časti in bogastva; sej ne veš, kakošen bo njegov konec.

Listek za raznoterosti.

Stari bankovci desetaki se bodo pri vsih cesarskih kasah jemali še do 15. sušca, potem do 31. sušca pa samo pri podružnicah nacionadne banke. Stari petaki veljajo pri cesarskih kasah do 30. roznika (jun.), potem jih bo sprejemala samo državna denarnica na Dunaju.

„Predigtentwürfe zu den sonn und festtäglichen Evangelien“, od A. Tappehorn-a, je na svitem 2. oddelek, ki obsega postni čas in seže do 6. nedelje po Veliki noči. Dobiva se v katoliški bukvarni.

Ali je to olika? Komaj se je štiridesetdanski post pričel, že spet mnogi izmed pobov, ki hodijo na novčenje, po vsem mestu kakor rujovejo stvari brez pameti. Eni se dèrejo kakor gorjanske krave, drugi cvilijo kakor rovtarski prešiči, tretji tulijo kakor siti junci! Šo li mirni prebivavci dolžni to poslušati?

Res se mnoge mnoge pritožbe slišijo. In kakošen izgled ima pred seboj tako številna mladina, ko se pijane rajde pojajo med tuljenjem, cviljenjem in gerčanjem po mestih, in to v naj resnejšem času? Ali ni škoda za mladenče, kterih mnogi ali morebiti večina je do zdaj živela v spodobnosti in v redu, da se o tej priliki v tako divjačnost pogrezujejo! Lahko se zgodi, da so potem še bolj srovi in se poboji godé še bolj pogosto.

Dobroto vaim prebivavcem, naj veči dobroto pa mladenčem samim bi storili višji, ako bi divje rogoviljenje ostro prepovedali in s tacimi pri ogledovanji ojustreje delali, kteri bi se v tem pregrešili.

V Barkovljah je postal župnik č. g. Ant. Černe, bivši pomočnik pri novem sv. Antonu v Terstu.

Pri Mariji D. na Jezeru v Kerški škofiji je umerl župnik č. g. Karol Černič. R. I. P.

Božji rop. V kapucinski cerkvi v Gorici je neka nesramna roka oropala podobo Marije Device več dragotin, vrednih kacic 150 gl.

Večni križev pot. Na Francoskem se je pred nekerimi leti pričela pobožnost stalnega ali večnega križevega pota. Nekoliko frančiškanskih samostanov in duhovnjij se je med seboj dogovorilo, da vsak dan bode saj en njih oddelek molil križev pot. Sv. Oče papež, prošeni za poterjenje te nove pobožnosti, so gorko pohvalili novo pobožnost, jo priporočili in v posebni pečatnici so z mnogimi duhovnimi dobrotami obdarovali opravljanje „stalnega križevega pota“ (l. 1879). — Vir k tej pobožnosti je bil pred nekaj leti pobožen frančiškanski redovnik, ki je imel posebno veselje križev pot moliti. Dan na dan ga je hodil molit in ko je bil že star, je ob palici hodil od postaje do postaje. Nek dan je delj kot navadno ostajal pri „štacijonih“. Kadar pride do dvanajstega štacijona in pred njim molitve goreče opravi, šeptaje sladki besedi „Jezus in Marija“ se zgrudi in dušo izdihne. Po njegovem zgledu spodbujeni so redovniki bolj pogosto molili križev pot, ter so poslednjič sklenili vsak dan opraviti.

Raka v vodo vergel. Iz Duderstadta po pruski goropadnosti izgnane čistite uršulinke so se bile preselile v Crooms na Angleško, na povabilo škofa Armidalskega pa se bode večina omenjenih redovnic prepeljala v južno Avstralijo, kjer bodo zanesljivo satanovemu kraljestvu še veliko več škodovala in Božje kraljestvo še obilniše razširjale, kakor bi ga na Nemškem.

Mišica in mišičarji. Prav modro naredbo je dala Kasselska vlada na Nemškem zoper umazano slovstvo. Zvedila je namreč, da se prodajali knjižur okrog

potikajo, zlasti po deželi, in umazane knjižure ljudem ponujajo, kakoršne so zlasti tudi šolski mladini nevarne. Vlada torej svojim vradnikom (Landrätthe) naklada, da naj s pomočjo gg. šolskih predstojnikov in učiteljev take reči precej, ko jih pozvedo, naznanjajo županom, kateri naj enake iztise vradnijam izročujejo, da se dotičnim pohujšljivcem na sled pride in se po zasluženju kaznujejo. (Koliko podobnih spotikljivih knjižur se tudi po naših krajih prodaja po sejnih in še v štacunah — tudi večkrat v Ljubljani med drugo šaro —, v katerih so vsake prav škodljive vraže, pa tudi druga pohujšljiva in kužljiva šara. V tej reči bi bilo potreba tenkega rešeta in ostre pile. Dobičkarstvo zasleduje take reči po tujih jezikih in raznih kotih ter išče pisave za sostavo škodljivih bedarij in napak — brez ozira na to, da se narod kuži!)

Amerikanci se ne igrajo in ne šali s „švindlerji“. V Newarku je bil neki L. Baldivin na 15 lét v ječo obsojen, ki je bil kasir pri „Mechanics National-banki“ in se je dolžnega spoznal, v čemur je bil tožen.

Visoka pèta. Nemški listič „Monika“ je za novo leto prinesel, kar nasleduje.

Neki zdravnik nam piše: V novejšem času žensko pogosto za herbetno boleznijo terpi, ki posebno pri hoji prav hudo pritiska in večkrat hojo obtežuje. Še le po dolgem opazovanju se je skazalo, da to je nasledek visokih pet, ki so k temu tudi še preveč proti sredi noge pomaknjene. (Koliko martra torej za ubogo nogo, s ktere, se vé, žilice derže v občutljivi herbtanec, in ko noga stopi na ta terdi bunc, se napnó vse žilice, ki daleč segajo.) Ako se je to martersko orožje (neumne visoke pete) v tacih primérnejih odstranilo, so zlagoma tudi bolečine v herbtu jenjale.

K temu poročilu bodi povedano, da v Parizu ta brezglavna in brezpetna moda odjenjuje. Če neki bodo kranjske visokopètarice posnemale tudi to spremembo pariškega ženstva? Visoka pèta pri ženski in pa dolgi kremplji pri putasti puti.

Duhovske spremembe.

V Lavaantinski škofiji: Č. g. dekan Fr. Mikuš je postal nadžupnik v Konjicah; č. g. Slavoljub Janžek župnik pri sv. Marjeti za Laškim; č. g. Bl. Cilenšek provizor v Zagorji; č. g. Fr. Cizej kaplan na Sladki gori. — Umerl je č. g. Ant. Žohar, župnik pri sv. Martinu v Petni dolini.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župnik Jož. Jerič 1 gld. — Č. g. župnik Fr. Rihar 5 gold. — Č. g. Fr. Boncelj z Dražgoš 1 gold. — Lojzek Č. 25 kr. — Č. g. M. P. 2 gld. — Č. g. Prim. Peterlin 1 gold. 50 kr. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gl. — Č. g. župnik Jan. Dolžan 1 gl. — L. D. 50 kr.

Za pogorelce v Nadanem selu: Župnija Dobrova 10 gl. — Iz Planine po č. g. župn. Fr. Riharji 2 gl. — Č. g. Fr. Boncelj z Dražgoš 2 gl. — Č. g. M. P. 3 gl. — Č. g. V. Klobus 1 gold. — Po č. g. Pr. Peterlinu 2 gl. — G. P. 1 gl. — Č. g. Anton Kukelj 1 gl.

Za pogorelce v Zaklancu: Iz Planine po č. g. župniku 3 gl. — G. P. 1 gl. — H. P. 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz spodnje Idrije po č. g. župn. M. Horvatu 26 gl. — Iz

Doba po č. g. župniku 11 gl. — Ms. M. P. 10 gl. — Iz Vodice po č. g. župniku 8 gld. — Z Ihana po č. g. župniku 5 gl. 10 kr. — S Križa pri Terž. 4 gl. 52 kr. — Župnija Dobrova 15 gold. — Po č. g. župniku Št. Šrancu 4 gl. — Č. g. Avgust Turk 3 gl. — Tri osebe 1 gl. 60 kr. po č. g. Bl. Petriču. — Iz Horjula 1 gld. po č. g. župniku. — Po č. g. Fr. Riharji iz Planine: Ana Likar 1 gl., Hel. Urbas 1 gl., M. Lavrenčič 50 kr., Franciška Krajnar 50 kr., Gr. Stritof 1 gl., M. Gartner 1 gl., U. Rajt 50 kr.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Župnija Dobrova 40 gl.

Za hišo katoliških rokodelskih pomočnikov v Ljubljani: Ms. M. P. 10 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Planine 6 gl. — Iz Verhnike 50 gl. — Iz Rake 37 gl. 65 kr. — S Podgrada 5 gl. — Iz Doba 45 gld. — G. Gr. Rapè 40 kr. — Iz Hrenovic 11 gl. — Iz Šmarije 20 gl. 30 kr. — Po č. g. gospéh Uršulinaricah 5 gl. 6 kr. — Iz Kranja 36 gl. — Iz Starega Terga pri Poljanah 9 gld.

Za sv. Očeta: Ms. M. P. 10 gold. — Iz Vodice po č. g. župniku 25 gl. — Iz Kranjske gore po č. g. župniku 10 gl. — Iz Ihana po č. g. Jan. Dolžanu 13 gld. 60 kr. — Po č. g. Prim. Peterlinu od sv. Lenarta 10 gl. — G. P. 3 gl. proseč sv. blagoslova za zadnjo uro. — Po č. g. župniku Fr. Erženu 2 gld. 50 kr. — Z Reteš po č. g. Št. Šrancu 9 gld. — S Križa pri Terž. 5 gld. — Župnija Dobrova 25 gl. — Iz Horjula 3 gl. po č. g. župniku A. Dolinarji. — G. A. K. 2 gold. v hvaležen spomin za svetinji. — Iz Šmartna pri Kr. po č. g. župn. J. Krašovicu 7 gl. — Č. g. župnik Jan. Virant s Podgrada 1 gl.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: G. P. 2 gl. **Za redovnice presv. Kervi v Bosni:** Č. g. župnik Fr. Rihar 1 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Č. g. M. P. 3 gl. — Č. g. dr. J. Muršec 2 gl. 50 kr.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: Ms. M. P. 10 gl. — G. Jože Ožura, župan v Osilnici, 5 gl. — Č. g. M. Jeriha 10 gld. — Č. g. dr. J. Muršec 2 gl. 50 kr. — Neimenovana oseba 3 gld. — Č. g. župnik Jan. Virant s Podgrada 1 gl. — Pn. g. stolni dekan J. Volc 5 gl. — G. A. K. 2 gl.

Za afrikanski misijon: Č. g. M. P. 2 gold. — Z Zaliloga po č. g. župniku Fr. Erženu 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Z Zaliloga po č. g. župniku Fr. Erženu 4 gl. — Z Ihana po č. g. župniku 8 gl. 47 kr. — Iz Mavčič 3 gl. — G. A. K. 2 gl. — Iz Kranjske gore po č. g. župniku 2 gl. — Po č. g. Pr. Peterlinu 5 gl. — G. P. 1 gl.

Za bratovščino Naše ljube Gospe presv. Serca: Preč. g. Ign. Eržen 1 gl.

Za bratovščino sv. Bonifacija: Iz Šmartna pri Kr. po č. g. J. Krašovicu 6 gl.

Popravek. Darovi, ki so bili v zadnji številki po pomoti zaznamnjani: „za sv. Detinstvo“, veljajo „za cerkev Jezus. presv. Serca.“

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. Š. — n v M.: Prav dobro in primérno. Hvala! Le večkrat kaj. — G. Fr. B. v Dr.: Zastran „Dan.“ nazn. odpravnistvu. — G. L. v Pr.: Opravljeno. — G. V. Kl.: Intencije prejeli; za opombe hvala. — G. K. — c v B.: Hvala; prihodnjič kaj. Tudi zastr. r. J. doželeno. — G. A.: Lepa hvala; bomo poskusili.